

2024. április 7–20.

ÉLETÜNK

Budapest-Kálvin Téri Református Egyházközség

ÉLETÜNK URA: AZ ÖNMAGÁT KIJELENTŐ ISTEN

Olvassuk közösen a Bibliát! Imádkozzunk együtt!

Április 7., vasárnap, olvasandó: 3Móz 27

„Azután így beszélt Mózeshez az Úr: Szólj Izráel fiaihoz, és mondd meg nekik: Ha valaki különleges fogadalmat tesz, és a szokásos becsült értékben egy személyt szán az Úrnak”... (3Móz 27, 1–2)

„Lábam előtt mécses a te
igéd, ösvényem világossága.”

(Zsolt 119,105)

Magyarázat: a fejezetben a felsorolásban olyan esetekről van szó, amikor valaki az Úrnak szentelt a családjából egy személyt, vagy egy állatot, földbirtokot, házat stb., de esetleg ezeknek a becsárát fizeti csak meg a papságnak. A felsorolás azt látszik feltételezni, hogy valamikor szokásban lehetett a felajánlást nemcsak megtenni, hanem azt természetben teljesíteni is. Az itt felsorolt rendelkezések azonban már csak a felajánlások megváltásáról szólnak, amikor is a papság becslése volt a mérvadó. A 2–8 v. tehát a fogadalommal felajánlott személyek megváltásával foglalkozik, figyelembe véve a család anyagi helyzetét. Napjainkban sokfajta licitálás, méricskélés, értékbecslés, érték-meghatározás van. A keresztyén ember Istenhez tartozik, Isten szemében drága, Jézus vére volt a fizetség: „Őbenne van – az ő vére által – a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is; kegyelmének gazdagsága szerint...” (Ef 1,7)

Imádkozzunk, adjunk hálát azért, hogy Isten Fia miatt mi Istent Atyának szólíthatjuk, az Ő gyermekei lehetünk. Ha fogadalmat teszünk Isten előtt, ne a magunk erejére támaszkodva tegyük, hanem kérjük Istent, legyen segítségünkre fogadalmunk megtartásához!

Április 8., hétfő, olvasandó: Ef 1,1–14

„Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával Krisztusban. Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben. Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint, hogy magasztaljuk dicsőséges kegyelmét, amellyel megajándékozott minket szeretett Fiában. (Ef 1,3–6)

Magyarázat: Isten dicsőítésével kezd az apostol, és mint vezérmotívum ez vonul végig az egész levélen. Isten dicsősége gazdagságát látja, ez örvendzéssel tölti el és bizonyágtételre: magasztalásra és hálaadásra készíti. Azt, amit lát, „lelki áldás”-nak nevezi. Mi szóval áldunk, Isten áldásai ellenben tettek, itt közelebből: a megváltás hatalmas tényei.

Imádkozzunk, adjunk hálát azért, hogy Isten megajándékozott bennünket Fia által az Ő kegyelmével, és kiválasztott minket magának; megőrző, örök életre vezető áldása pedig végigkísér életünk útján.

Április 9., kedd, olvasandó: Ef 1,15–23

„Én tehát, miután hallottam az Úr Jézusba vetett hitetekről és a bennetek minden szent iránt megnyilvánuló szeretetről, szüntelenül hálát adok értetek, amikor megemlékezem rólatok imádságaimban; és kérem, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek őt; és világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok, milyen reménységre hívott el titeket, milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között...” (Ef 1,15–18)

Magyarázat: Az efezusi levél olvasói is azok közé tartoznak, akiken Isten a maga üdvösséget adó munkáját végzi, ezért ad hálát az apostol hitükért, melynek már híre van, és szeretetükért, mely már gazdagon árad mások felé. De hálaadása mindjárt könyörgésre fordul. Mit kér? Elsősorban ismeretet. Az ismeret a Bibliában általában az Isten és ember közti helyes viszonyulást jelöli (Mt 11:27; 1Kor 8:1–3). Itt a megismerésnek arról a különleges, szinte misztikus fajáról van szó, ami valaminek, vagy valakinek a mély, gazdag megismerését jelöli, ami szinte egyenlő annak lényébe való behatolással. Ennek az ismeretnek Krisztus a tárgya. Úgy ismerni Őt, mint a dicsőség Urát, akit Isten feltámasztott, majd – hatalmi előnyt adva neki az angyalokkal szemben – jobbjára ültetett, mindent lábai alá vetett, majd az egyház „fejévé” tett. Nem az egyház legnemesebb részét jelöli ezzel, hanem azt a tényt fejezi ki, hogy Krisztus a nélkülözhetetlen kormányzója, élő erőforrása, védelmező Ura, irányító akarata és táplálója testének, az egyháznak. Ennek megismerése csak úgy valósulhat meg, ha megvilágosodnak a „lelki szemek”. Ez összefügg a kért „kijelentéssel” és a „megvilágosítással”, ami Isten ismeretét adja.

Imádkozzunk, adjunk hálát azért, hogy Jézus Krisztusban Isten megmutatta az Ő igazi arcát – Jézusra tekintve az Istent látjuk, a Szentlélek pedig elvezet bennünket a Szentírás olvasása által az igaz istenismeretre, hiszen Ő kijelenti magát nekünk.

Április 10., szerda, olvasandó: Ef 2,1–10

„Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt, amelyekben egykor éltetek e világ életmódja szerint; igazodva a levegő birodalmának fedelméhez, ahhoz a lélekhez, amely most az engedetlenség fiaiban működik. Egykor mi is mindnyájan közöttük éltünk testünk kívánságaival, követtük a test és az érzékek hajlamait, és a harag fiai voltunk természetünkénél fogva, éppen úgy, mint a többiek. De Isten, gazdag lévén irgalomban, az ő nagy szeretetéért, amellyel minket szeretett, hogy minket is, akik halottak voltunk a vétkek miatt, életre keltett Krisztussal együtt – kegyelemből van üdvösségetek! – és vele együtt feltámasztott, és a mennyei világba ültetett Krisztus Jézusban, hogy megmutassa az eljövendő

világban kegyelmének mérhetetlen gazdagságát irántunk való jóságából Krisztus Jézusban.” (Ef 2,1–7)

Magyarázat: Krisztus kozmikus méltóságának és az egyházban gyakorolt uraságának felmutatása után rátér az apostol a tapasztalatra. A téma itt is Isten hatalmas ereje, melyet Jézus feltámasztása tanúsít, de éppen úgy a hívők lelki halálból való feltámasztása is. Mintegy zárójelben időzik egy pillanatra annál az állapotnál, amelyből feltámasztotta Krisztus őket (2:2–3). A „harag fiai” voltak (3. v.). A „harag” nem az indulat érzelmének fellángolását jelenti Istennél, hanem a megfizetés folyamatát a történelemben (vö. Róm 1:18; 1Thessz 2:16). Az apostol azután visszatér fő mondanivalójához. Ez a 6. versben csúcsosodik ki. A borzalmas helyzet szemlélése is segítette annak meglátásában, hogy itt csak a tiszta kegyelem segíthetett. Noha szeretetről és könyörületről beszél (7–10. v.), mindezek Isten újjáteremtő hatalmas erejének megnyilvánulásai. A „kegyelemből hit által” legpontosabb megfogalmazása Pál apostol központi gondolatának. A zárójel világossá teszi, hogy a hit nem érdemszerző, maga is Isten ajándéka.

Imádkozzunk, adjunk hálát azért, hogy új életre hívott el bennünket Isten által az Úr – és hogy megértettük, hogy nem a magunk érdemei szerint bánik velünk mennyei Édesatyánk, hanem kegyelme szerint. Kérjük Istent, hogy mi: hálából képesek legyünk jó gyümölcsöket teremni!

Április 11., csütörtök, olvasandó: Ef 2,11–22

„Emlékezzetek tehát arra, hogy ti egykor pogányok voltatok, úgynevezett körülmetéletlenek a körülmetéltek szerint, akik viszont azért nevezik magukat így, mert testükön emberkéz által körül vannak metélve. Ti abban az időben Krisztus nélkül éltetek, Izráel közösségétől elkülönítve, és mint az ígéret szövetségén kívül álló idegenek, reménység nélkül és Isten nélkül éltetek a világban. Most pedig Krisztus Jézusban ti, akik egykor távol voltatok, közel kerültetek Krisztus vére által. Mert ő a mi békességünk, aki a két nemzetséget eggyé tette, és az ő testében lebontotta az elválasztó falat, az ellenségeskedést, miután a tételes parancsolatokból álló törvényt érvénytelenné tette, hogy békességet szerezve a kettőt egy új emberre teremtsen önmagában. Megbékéltette mindkettőt egy testben Istennel a kereszt által, miután megölte az ellenségeskedést önmagában, és eljött, békességet hirdetett nektek, a távoliaknak, és békességet a közelieknek. Mert általa van szabad utunk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához.” (Ef 2, 11–18)

Magyarázat: Az egész szakaszban két szónak különlegesen kiemelt hely jut. Az egyik: egykor, a másik: most. Az egyik sötét, nemkívánatos, a másik dicsőséges. Az egykorról nem szabad mégsem elfeledkezni, sőt meg kell újra emlékezni, hogy megújuló figyelmeztetés maradjon és mindig tudatában legyenek az elnyert jótéteménynek, és a most dicsősége ne tűnjék magától értetődőnek, hanem mindig hálaadásra késztesse. Mi volt egykor? Egy kifejezéssel: az Istentől való elszakadtság állapota, aminek jellemzésére különböző mozzanatokat emel ki. Először is pogányok voltak, tehát nem volt részük a választott nép előjogaiban, nem lehetett övék a kijelentés és az ígéretek áldása. Mint a világ egyéb népei, ők is tanácstalanok voltak a halállal szemben és nem tudták, hová vezet útjuk. Aztán, Krisztus nélkül valók voltak, és ugyanakkor Isten nélkül valók is. A „nélkül” szónak az eredetiben az elsődleges jelentései: „elválasztva lenni”. Ez nagyon nehéz állapot. Tudni, hogy van Isten, van gondviselés, Vele atyai szeretetben megnyilvánuló közösség, az ember azonban nem részesülhet ezekben: Tudni, hogy van Krisztus, bocsánat, üdvösség és

Budapest-Kálvin Téri Református Egyházközség Hírlevele

közben látni, hogy az ember el van rekesztve ezektől. Azután, „távol voltak Izráel társaságától” (12). Nem volt könnyű dolog Izráellel járnival, sokszor pusztán át vitt az út, de mégis biztonságos volt közjükhöz tartozni. És „nem volt reménységük” se, melynek beteljesedését az élet mostoha körülményei közt várhatták volna, abból erőt meríthettek volna. Isteneik voltak, de Istenük, akire gyermekként rábízhatták volna magukat, nem volt. Ezzel a nyomorúsággal állítja szembe Pál a gyülekezet „most”-ját, amit Krisztus szerzett nekik. Őbenne lettek közelvalókká (Ézs 57:19). Krisztus a szerzője új életüknek, Istennel és emberrel való új viszonyuknak. Naponként elmondhatják mindkét viszonylatban a zsoldároshoz: a Te közelséged oly igen jó nekem! A nagy változás eszközét is megjelöli, amikor kimondja, hogy a Krisztus vére által, pontosabban vérében lettek közelvalókká. A most tartalmára, a végbement csoda eredményére is rámutat, a békességre.

Imádkozzunk, adjunk hálát azért, hogy Krisztusban – az Ő vére által – az Isten lebontotta az Őt és minket elválasztó falat: közel engedett magához, hogy ne kelljen Tőle távol lennünk. Emlékezzünk hálával megtérésünkre, hogy honnan jöttünk, honnan térített magához megmentő szeretetével bennünket az Úr!

Április 12., péntek, olvasandó: Ef 3,1–13

„Ha elolvassátok, megtudhatjátok belőle, hogyan értem én Krisztus titkát, amely más nemzedékek idején nem vált ismertté az emberek fiai előtt úgy, ahogyan most kinyilatkoztatta szent apostolainak és prófétáinak a Lélek által: hogy tudniillik a pogányok örökös társaink, velünk egy test, és velünk együtt részesek az ígéletben is Krisztus Jézusért az evangélium által. Ennek lettem szolgájává Isten kegyelmének ajándékából, amelyben hatalmának ereje által részesített engem. Nekem, minden szent között a legkisebbnek adatott az a kegyelem, hogy a pogányoknak hirdesse Krisztus mérhetetlen gazdagságát, és hogy feltárjam mindenki előtt, mi ama titok megvalósulásának a rendje, amely el volt rejtve öröktől fogva Istenben, mindenek teremtetésében; és hogy ismertté legyen most az egyház által a mennyei fejedelemségek és hatalmasságok előtt Isten sokféle bölcsessége. Ez felel meg örök végzésének, amelyet megvalósított Krisztus Jézusban, a mi Urunkban: őbenne van bátorságunk és szabad utunk bizodalommal a benne való hit által. Kérlek tehát titeket, ne csüggedjete el az értetek szenvedett megpróbáltatásaim miatt, hiszen számotokra dicsőség ez.” (Ef 3,4–13)

Magyarázat: Az apostol szolgálata abban állt hogy hirdesse a Krisztus kimeríthetetlen gazdagságát, azaz örömeit mondjon arról, hogy van váltság, bűnbocsánat a Jézus vére által. Szolgálatának másik mozzanatát ezzel a szóval mutatja fel: megvilágosítani. Azaz, rávilágítani minden ember előtt, hogy láthassák: mi a végbemenetele a titoknak. Így áll az apostol munkája Isten roppant világtervének a szolgálatában. Mindennek abba kell összemunkálnia, hogy az Isten üdvterve az egész világra nézve megvalósuljon. Ennek a tervnek a munkálásában ragadható meg az egyház létének az értelme is. Küldetése van, szolgálatra hivatott el. Nem önmagáért van az egyház, hanem a világért, ezért mindig nyitottnak kell lennie a világ felé, annak minden gyötrő kérdése és ujjongásra okot adó öröme iránt. Ennek a grandiózus tervnek a látásában és vállalásában találunk egymásra az apostol és gyülekezet, és ez nyújtja a közös alapot számukra ahhoz is, amiről éppen szó van: a könyörgéshez. És mindez Krisztusban lehetséges, akinek személye, jelen dicsőséges állapota összeköti a mennyet és a földet, aki az egyházat is, mint a világ üdvre vezetésének eszközét a mennyei lények érdeklődésének is tárgyává teszi. Mert azok is

feszülten figyelik a kimenetelt. És amikor majd az igazság és békeség győzedelmeskedik a földön, akkor Isten fiai és a hajnalcsillagok is örvendezve énekelnek. Az első versben megzendített hang, a tiérettetek, itt újra felcsendül, gazdagabban, új tartalommal megtelten. Az apostol fogságát, annak szenvedéseit is, íme szolgálatnak kell tekinteniük, mert áldásul és nyereségül lett az a pogányok számára, amit nem szégyellni, hanem amivel inkább dicsekedniük kell az Úrban.

Imádkozzunk, adjunk hálát azért, hogy Isten elhívott bennünket – megannyi emberi gyengeségünk, gyarlóságunk ellenére –, hogy bizonyágtevői legyünk az Ő üdvtervének. Kérjük Lelkének erejét ahhoz, hogy követőiként hiteles bizonyágtevői is lehessünk, véka alá nem rejtett mécseseként, hegyre épített, fénylő városként!

Április 13., szombat, olvasandó: Ef 3,14–21

„Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt, akiről nevét kapja minden nemzetség mennyen és földön: adja meg nektek dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmasan megerősödjék bennetek a belső ember az ő Lelke által; hogy Krisztus lakjék szívetekben a hit által, a szeretetben meggyökerezve és megalapozva képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység; és így megismerjétek Krisztus minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy Isten mindent átfogó teljességére jussatok.” (Ef 3,14–19)

Magyarázat: Az apostol tanítása, vagy ahogy egyesek nevezik, meditációja itt, ahogy várhattuk, könyörgésbe megy át és olyan csúcspontot ér el, ahova mi talán felérni soha nem fogunk, legfeljebb a hozzávezető utakat tudjuk megmutatni. „Meghajtom térdeimet az Atya előtt”, kezdi. De mit is tehetne mást, amikor egyfelől érzi a maga méltatlanságát, másfelől viszont látja Krisztus dicsőségét? Atyát mond és ezt nem ok nélkül teszi. Atyánk az Isten, mint életünk adója, a teremtés alapján, de amit az apostol elmondott eddig róla, az többről: a messze szakadtakhoz való kegyelméről, az Ő atyai szívéről, bűnbocsánatban megnyilvánuló megváltó szeretetéről beszélt. Azután „nemzetséget” említ, közelebből akarva meghatározni azokat, akiknek Isten atyjukká lett, ők pedig fiaivá. A görög szó (patria) azt az embercsoportot jelöli, amely egy atyától származott. Itt is az általa teremtett életre esik a hangsúly. Az atya szó érzékelteti velünk legvilágosabban, hogy Krisztus által milyen mély a közösségünk Istennel.

Imádkozzunk, adjunk hálát azért, hogy mi is megismerhetjük, s ha megismertük, hát sose veszítsük szemünk elől Krisztus minden ismeretet meghaladó szeretetét, hogy Isten mindent átfogó teljességére juthassunk. Ne érzük be kevesebbel!

Április 14., vasárnap, olvasandó: Ef 4,1–16

„Kérlek tehát titeket én, aki fogoly vagyok az Úrért: éljétek ahhoz az elhíváshoz méltón, amellyel elhívattatok, teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel; viseljétek el egymást szeretettel, igyekezzetek megtartani a Lélek egységét a békeség kötelékével. Egy a test, és egy a Lélek, aminthogy egy reménységre kaptatok elhívást is: egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Istene és Atyja mindeneknek; ő van mindenek felett és mindenek által és mindenekben.” (Ef 4,1–6)

Magyarázat: Méltóképpen élni, járni annyi, mint nem pogány módra, hanem hívó módra, amint másutt mondja az apostol: „ahogy szentekhez illik”. Kiténik az is, hogy a keresztyén élet nem önmagában tétetik mérték alá, hanem az Úrhoz és az övéihez való viszonyban. Nem az a kérdés, mi az értéke önmagában, hanem az, hogyan simul bele abba az összhangba, amit Isten élete, akarata, ügye jelent. A „járni” ige is a viszonyulás aktív jellegét domborítja ki. Nem egy bezárkózó, légüres térben elfolyó életre gondol az apostol, hanem a másik emberhez való viszonyban figyelt és mértékre tett életre. Amikor az apostol „az elhivatáshoz méltó” életre intette az efézusiakat, akkor három kísértést látott, amely fenyegette őket: 1./ hogy önelégültségben távolságot tartanak környezetüktől; 2./ gondtalan önfeledségben kiteszik magukat a pogány hatásoknak és így visszaesnek a régi életmódra; 3./ örökös kisebbségi érzésben járnak, hogy egy maroknyi kisebbség, egy gyertyányi fény nem hathatja át a sűrű sötétséget. Bármelyikbe esnek e kísértések közül, a Szentleket szomorítják meg. Egyedül Ő adhat erőt másképp járni, elhivatásukhoz méltóan. Hogy Isten üdvterve, a mindent átfogó titok valóság-e a keresztyének életében, az meglátszik a másokkal való viszonyukban, a velük együtt élt életben. Ennek főismertetője: az „egység”, mégpedig „a Lélek munkálta” egység. A „Lélek egysége” több mint a „lelki egység”. Az az egység ez, melyet a Szentlélek hoz létre az egyház tagjainak életében. Isten ajándéka ez, de ugyanakkor feladat is, amit vállalni és szüntelen munkálni kell, nehogy a kísértő egyenetlenséget, zűrzavart támasszon és így elveszzen a gyülekezet békessége. A „méltóképpen való járás”, a szent élet fontos mozzanataként említi: az alázatosságot.

Imádkozzunk, adjunk hálát azért, hogy elhívásunkhoz méltó módon élhetünk – éljünk is így! –, amellyel elhívott bennünket az Isten: alázatossággal, szelídséggel és türelemmel. Kérjük a Lélek erejét, hogy elviseljük, elhordozzuk egymást szeretettel-szeretettelben, és hogy igyekezzünk megtartani a Lélek egységét a békesség kötelékével.

Április 15., hétfő, olvasandó: Ef 4,17–32

„Mondom tehát, és tanúsítom az Úr nevében, hogy többé nem élhettek úgy, ahogyan a pogányok élnek hiábavaló gondolkodásuk szerint. Az ő elméjükre sötétség borult, és elidegenedtek az Istennek tetsző élettől, mert megmaradtak tudatlanságukban, és megkeményedett a szívéjük. Mivel erkölcsi érzékük eltompult, bujálkodásra adták magukat, mindenféle tisztátalanságot művelve mohóságukban. Ti azonban nem így tanultátok Krisztust; ha valóban úgy hallottatok róla, és kaptatok felőle tanítást, ahogyan az igaz Jézusban: vessétek le a régi élet szerint való ömbert, aki csalárd és gonosz kívánságok miatt megromlott; újuljatok meg lelketekben és elmétekben, öltsetek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtett. Ezért tehát vessétek le a hazugságot, és mondjátok igazat, mindenki a felebarátjának, mivelhogy tagjai vagyunk egymásnak. Haragudhattok, de ne vétkezzetek: a nap ne menjen le haragotokkal, helyet se adjatok az ördögnek.” (Ef 4,17–27)

Magyarázat: Az apostol a pogány világ életfolytatását – Krisztus felől nézve – céltévesztettnek, hiábavalónak és üresjáratúnak nyilvánítja. Nincs benne biztos céllátás, nincs fegyelem, az ösztönök zabolátlan uralma alatt élnek tagjai, mert nincs ott Krisztus, akinek közelében minden üresség lelepleződik. A gyülekezet tagjai azonban nem így tanulták a Krisztust. Egész magatartásukban mássá, újjá kellett lenniük. Határozott állásfoglalásnak, döntésnek kellett végbemenni életükben. És ez

végbe is ment, amikor hitre jutottak. Ennek a feltételezése nélkül értelmetlen lenne azt kívánni tőlük, hogy másképpen járjanak, alázatosságra és szelídségre törekedve. Igen, de akkor miért mondja most mégis a gyülekezetnek, hogy vetközzék le az óembert és öltözzék fel az újat? Azt kell tisztán látnunk, először is, hogy itt már nem a „megtérés” egyszeri aktusáról, hanem a megszentelődés folyamatáról van szó. Aztán a levetkezés befejezett mozzanatát is el kell választani a megújulásától, ami még folyamatban van.

Imádkozzunk, adjunk hálát azért, hogy Isten nem hagyott bennünket sötétségben, hogy nem kell nekünk az óember nyomorában élnünk. Legyünk hálásak az újjászületés lehetőségéért és teremjünk gyümölcsöket: a nap végén adjuk át terheinket, a bennünk levő fájdalmakat, egymás iránti neheztelésünket, panaszunkat az Úrnak, ekképpen „ne menjen le a nap a mi haragunkkal”, hogy Isten új napra ébreszthessen fel, melyben sorvasztó neheztelés helyett megnyugvás, kiegyensúlyozottság, életerő van!

Április 16., kedd, olvasandó: Ef 5,1–14

„Legyetek tehát Isten követői mint szeretett gyermekei, és éljetez szeretetben, ahogyan Krisztus is szeretett minket, és önmagát adta értünk áldozati ajándécul, Istennek kedves illatként. Ellenben paráznság, bármiféle tisztátalanság vagy nyereszkeskedés még szóba se kerüljön közöttetek, ahogyan ez szentekhez méltó, se szemérmertlenség, se ostoba beszéd vagy kétértelműség, mert ez nem illik, hanem inkább a hálaadás.” (Ef 5,1–4)

Magyarázat: Ha azt kérdezzük, milyen alapon lehetséges „levetni” a bűnöket, az imént felsoroltakat és az itt következőket, akkor a fejezet első verseiben megtaláljuk a kérdésre a feleletet. Három dolgot említ és ezzel ugyanannyi alapkövet jelöl meg, melyen a gyülekezet megszentelődése nyugszik. A páli etika teológiai alapvetése tárul fel ezekben, de különösen akkor, amikor a „kiengesztelés” nagy tényét így foglalja szavakba: „Krisztus szeretett minket és magát miérettünk ajándécul és áldozatul, Istennek kedves jóindulatul adta.” Az embert megszentelődése útján végigkíséri a keresztt. A Fiúnak a kereszten történt legyőzete az ember számára a bűnei felett aratott győzelem biztos záloga. A megszentelődés második alapja: az Isten atya volta. Ez az előbbiből folyik. Isten Jézus Krisztusban lett atyánkká, és ez a kereszten lett nyilvánvalóvá. Őbenne kaptuk a fiúság Lelkét. Addig lázadók voltunk, most „szeretett gyermekek”. És mint gyermekek atyjuknak: követői, pontosabban utánzóik lehetünk Istennek. Éppen abban, amiről itt szó van: a szeretetben, megbocsátásban, tisztaságban. Abban az erőterben, amelybe behelyeztettünk, ez lehetséges. A harmadik alapkö: a jövő élet reménye. Kiviláglik ez, amikor arról beszél az apostol, hogy a Szentlélek a „teljes váltság napjára” pecsétel el, és hogy a tisztátalanok kizáratnak Isten országából (5:5). Az Eljövendő várása meghatározza jelenben folytatott életüket. Tudják, hogy úgy kell élniük, mint akiknek „örökségük van Isten és Krisztus országában”.

Imádkozzunk, adjunk hálát azért, hogy Jézus tanítványaiként Isten követői, szeretett gyermekei lehetünk. Kérjük Istent, hogy őrizzen meg minket a csalárd világ sokféle csábításától – és adjon erőt akkor, amikor kísértésekbe kerülünk, hogy azoknak ellenállva hűségesek maradjunk az Úrhoz!

Április 17., szerda, olvasandó: Ef 5,15–17

„Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen, kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak. Éppen ezért ne legyetek meggondolatlanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata.” (Ef 5,15–17)

Magyarázat: Az apostol, miután megmutatta a világosság fiai küldetését, még egyszer figyelmezteti őket, hogy nagyon ügyeljenek, miként élnek (15). Azért, mert rajtuk van a világ szeme. Úgy kell élniük, mondja Kálvin, mintha egy emberekkel zsúfolt arénába volnának állítva, Isten és angyalok szeme elé. Vigyázniuk kell először is, mert nehéz, sőt gonosz napok jönnek, tele próbatételekkel. Azután azért kell ügyelniük, mert az idő mindig vissza nem térő alkalom a hívők számára, amit meg kell ragadni, ki kell használni, áron is megvenni. De mire alkalom az idő? Az Úr akarata megértésére. Közelebbről arra, hogy Istent megismerjék ők maguk, aztán felhasználják az időt arra, hogy megismertessék Őt a világgal. Ez nem könnyű dolog. Isten maga ajándékozza ugyan a bölcsességet, de figyelmüket felfokozva nekik kell törekedni erre, áldozatot hozva időben, fáradságban, hogy az igéből egyre világosabb legyen előttük Isten akarata.

Imádkozzunk, adjunk hálát azért, hogy ne éljünk esztelenül – tehát vegyünk figyelembe az ige tanítását, a Lélek vezetésére pedig hallgassunk. Kérjünk bölcsességet Istentől, hogy megmutassa nekünk életünk útvesztőiben is, hogy melyik úton kell járnunk: lábunk előtt mécses az Úr igéje, legyünk hálásak ezért a tiszta fényért!

Április 18., csütörtök, olvasandó: Ef 5,18–20

„Ne részegedjete meg bortól, amelyben pusztulás van, hanem teljete meg Lélekkel, mondjate egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket, énekeljete és mondjate dicséretet szívetekben az Úrnak, és adjate hálát Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében.” (Ef 5,18–20)

Magyarázat: Az igével való foglalkozás mindig: megelevenít, erőt ad, lelkesültté és örvendezővé tesz. Ez eszébe juttatja az apostolnak, hogy sokan ezt másutt, a borban keresik, amiben kicsapongás van, és ami csak akadály az Úr akarata kutatásában. Az orgiákkal egybekötött és Dionysossszal kapcsolatos pogány kultuszokban a részégség állapotát alkalmasnak tartották ihletettség nyerésére. Az apostol kifejezetten elítéli az így nyert ihletettséget. Az igével való találkozás mindig alkalom arra, hogy feltáruljon számunkra az erőnek és örömnnek a forrása: Ebből a forrásból való merítésre buzdítja a hívőket, amikor ezt írja: Teljesedjete be Szentlélekkel!

Imádkozzunk, adjunk hálát azért, hogy megértjük: „nem csak kenyérral él az ember”. Kérjük Istent, hogy óvjon meg minket a szenvedélybetegségektől, a kicsapongástól – az észveszejtő aggodás mámorától, a hitet, lelket sorvasztó kételkedéstől is, melyek szintén szenvedélybetegségek! Kérjük Isten Lelkét, hogy legyen a józanságnak a munkálkodó Lelke a mi életünkben is.

Április 19., péntek, olvasandó: Ef 5,21–33

„Engedelmeskedjétek egymásnak, Krisztus félelmében. Az asszonyok engedelmeskedjenek férjüknek, mint az Úrnak, mert a férfi feje a feleségnek, ahogyan Krisztus is feje az egyháznak, és ő a test üdvözítője. De amint az egyház engedelmeskedik Krisztusnak, úgy engedelmeskedjenek az asszonyok is a férjüknek mindenben. Férfiak! Úgy szeressétek feleségeteket, ahogyan Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta érte, hogy a víz fürdőjével az ige által megtisztítva megszentelje; így állítja maga elé az egyházat dicsőségben, hogy ne legyen rajta folt vagy ránc vagy bármi hasonló, hanem hogy szent és feddhetetlen legyen.” (Ef 5,21–27)

Magyarázat: A házastársakról szólva az apostol kimondja az első pillanatra meglepő megállapítást, hogy a házasságban akkor teljes az egyetértés, akkor van békesség és összhang, ha a feleség a maga akaratát

fenntartás nélkül alárendeli a férjének. Ennek megokolása az, hogy „a férj feje a feleségének”. Hogy mit ért ez alatt, világossá teszi, amikor a férj és feleség viszonyát azzal a viszsonnyal azonosítja, amiben Krisztus van az egyházzal. Ezzel azt akarja kifejezni, hogy úgy lehet és kell, hogy feje legyen a feleségének, ahogyan Krisztus feje a maga népének, az egyháznak. Krisztus pedig egész különleges módon Fő: odaadja, ténylegesen feláldozza magát választott társáért, megtesz mindent, hogy az a megkötött és megpecsételt szövetségben dicsőségesen állhasson előtte. Ahogy az így szerzett menyasszony, az egyház nem élhet Krisztus ellen, hanem csak érte, úgy kell a feleségnek is férjéért élnie, kormányzása alá adva magát. A második hasonlatban, mely a testet említi, arra figyelmezteti a férjet, hogy úgy kell tekintenie a feleséget, mint a maga testét, melyről minden tekintetben gondoskodik, táplálja; védi azt. Mivel ezzel a szeretettel nem megy túl önmagán, könnyű lesz ez neki. Itt is Krisztus példája lesz a ő számára. Ő az egyetlen, aki megmutatta az egyház esetében, hogy mit jelent a nagy parancsolat betöltése: „Szeresd felebarátodat, mint magadat”.

Imádkozzunk, adjunk hálát azért, hogy megbecsülhetjük azt a társat, akit Isten rendelt mellénk – kérjünk erőt ahhoz, hogy felelősséggel gondoskodni tudjunk szeretteinkről; táplálni, védelmezni tudjuk őket!

Április 20., szombat, olvasandó: Ef 6,1–4

„Gyermekek! Engedelmeskedjétek szüleiteknek az Úrnak, mert ez a helyes. „Tiszteld apádat és anyádat”: ez az első parancsolat, amelyhez ígéret fűződik, mégpedig ez: „hogy jó dolgod legyen, és hosszú életű légy a földön”. Ti apák pedig ne ingereljétek gyermekeiteket, hanem neveljétek az Úr tanítása szerint fegyellemmel és intéssel.” (Ef 6,1–4)

Magyarázat: A keresztyén családnál maradván, a szülők és gyermekeik kapcsolatát állítja az apostol az ige átható fényébe. Figyelemre méltó, hogy a gyermekek egészen kiskoruktól kezdve szenteknek, tehát Isten népéhez tartozóknak számítanak.

Jellemző, hogy a szülők és a gyermekek kapcsolatát is „az Úrnak” oldja meg. Így magától értődő, hogy nem kíván mást a gyermekektől a szülők iránt, mint amit a szülőktől kívánt: az Úr iránti engedelmisséget, szófogadást. Kitűnik itt is, hogy a szülői tekintély nem a vérségi kapcsolatból, nem is a rájuk váró kötelességekből folyik, hanem kizárólag az ígére van alapozva. A szülő, közelebbről az apa: az ige szolgája a családban, akinek a tiszte bizonyosságot tenni a gyermek előtt Isten nagy tetteiről. Az engedelmisségen és tiszteleten alapuló viszony a bűnben született

gyermekes esetében nem magától értődő. Erre neveléssel, illetve „fegyelmezéssel” és intéssel kell ránevelni őket. Az intés szó eredeti értelme szerint jelenthet feddést, a múltban elkövetett hibák miatt, de éppen úgy figyelmeztetést és óvást a veszedelmek ellen, melyek a jövőben leselkednek rájuk. Az Úrban itt azt jelenti: az Úr szavával, az Úr előtt. Nemcsak a gyermekeknek kell azonban vigyázniuk szavaikra, cselekedeteikre, viszonyulásukra, hanem a szülőknek is. Hogy ne „ingereljük”, azaz ne provokálják gyermekeiket rossz példájukkal, ostoba parancsolgatásaikkal vagy igazságtalan fenyítésükkel és így ők maguk le ne rombolják tekintélyüket és el ne játsszák hitelüket gyermekeik előtt. Az apáknak adott figyelmeztetés úgy tekintendő, mint az első lépés a gyermek személyiségének tiszteletben tartására, ami Jézus tanításában kiemelten benne van. Nem lehet akaratukat mindenképpen rájuk kényszeríteni, saját akaratukat megtörve, hanem meg kell éreztetni velük, hogy szülők és gyermekek egyként az Úr fegyelme alatt állnak. De ugyanakkor emlékezteti a gyermekeket arra, hogy a szülők Isten ajándéka számukra. Meg kell látniuk, hogy a szülők mögött maga az irgalmas Isten munkálkodik. Nem választhatnak Isten és a szülők között. Meg kell tanulniuk, hogy nem szerethetik Istent anélkül, hogy a felebarátot ne szeretnék. Az apa és anya pedig éppen az a felebarát, akiket mindenki másnál inkább mint Isten képviselőit és helyetteseit kell tekinteniük.

Imádkozzunk, adjunk hálát azért, hogy Isten gondviselése gyermekkorunkban is végigkísért. Köszönjük meg, ha/hogy szüleink, nagyszüleink szeretetén keresztül megérthettük az Ő jóságát, gondviselését is! Mi magunk pedig a reánk bízottak tekintetében tartjuk tiszteletben egymás önállóságát, személyiségét, különbözőségeit – keressük az egységet a szeretetben! Legyünk hiteles példaképek – a legjobb nevelési módszer, ha hiteles példaképek tudunk lenni: cselekedjünk így a hit területén is, ne magunkat mutogatva, hanem mindig Krisztus életpéldájára közösen figyelve!

ÉLETÜNK ESEMÉNYEI

Hétközi programjaink, alkalmaink április 7–13-ig

április 9., kedd:

18 óra – irodalmi bibliakör

18 óra – kóruspróba (templomban is)

április 10. szerda:

18 óra – óprotestáns (reformációkori) húsvéti istentisztelet Huszár Gál (1574) úrvacsorás rendje alapján teológusok és a Zeneakadémia egyházzenei szolgálatával

április 11., csütörtök:

18 óra – gyülekezeti bibliaóra

április 12., péntek:

17 óra – női kör

Hétközi programjaink, alkalmaink április 14–20-ig

2024. április 16., kedd:

18 óra – énekes imakör

18 óra – kóruspróba

2024. április 18., csütörtök:

18 óra – gyülekezeti bibliaóra

április 22. hétfő:

18 óra - Kingsmead College (Johannesburg, Dél-Afrika) nőikarának hangversenye.

Az iskola Művészeti-zenei tanszéke az afrikai ország soknemzetiségű – nekünk számos tekintetben újszerű – kultúráját mutatja be. A koncert címe zulu nyelven UBUNYE, azaz "egység".

Kapcsolat

LELKÉSZI HIVATAL

A Lelkészi Hivatal a templom jobb oldalán található udvaron keresztül közelíthető meg, bejárata a templom mögötti épületben van.

Várjuk szeretettel személyesen az alábbi időpontokban:

Hétfő: 10-13 óráig

Kedd: 9-12 óráig

Csütörtök: 14-17 óráig

Ebben az időben **az alábbi telefonszámon érhet el bennünket: 06-30-632-0789**

Keressen bennünket bizalommal kereszttelővel, esküvővel, temetéssel kapcsolatban. Itt jelentkezhetsz konfirmációs előkészítésre is. Tegye fel bátran kérdéseit a lelkészeknek!

ELÉRHETŐSÉGEK

E-mail: budapest-kalvin.ter@reformatus.hu **Honlap:** www.kalvinteriref.hu

Telefonügyelet a 06-30-256-6248 vagy a 06-30-122-85-29 számon **az alábbi időpontokban:**

Hétfő: 13-17 óráig

Kedd: 12-17 óráig

Szerda: 9-17 óráig

Csütörtök: 9-14 óráig

Péntek: 9-17 óráig

---

*»Tudjuk pedig,
hogy aki szűken vet, szűken is
arat,
és aki bőven vet, bőven is
arat. Mindenki úgy adjon,
ahogyan előre eldöntötte
szívében,
ne kedvetlenül vagy
kényszerűségből, mert „a
jókedvű adakozót szereti
Isten”!«*

2Kor 9, 6–7

ADOMÁNYOK

Mivel egyházközségünk kiadásai havi rendszerességgel kerülnek kifizetésre, kérjük testvéreinket, hogy egyházfenntartói járulékkukat is havi rendszerességgel juttassák el nekünk. Javasoljuk, hogy rendelkezzenek rendszeres havi banki átutalásról. Közleménybe írják be nevünket, és hogy „egyházfenntartói járulék”.

OTP Banknál vezetett számlaszámunk: 11707024-20107972

IBAN: HU21 1170 7024 2010 7972 0000 0000

BIC (SWIFT) KÓD: OTPVHUHB

További részletek honlapunkon: www.kalvinteriref.hu